

Bortkiewicz Seks preludier, op. 66, nr. 1 og 3; *Fantasiestücke*, op. 61; *Lyrica nova*, op. 59; Tre mazurkaer, op. 64; *España*, op. 63, nr. 4; *Jugoslavische Suite*, op. 58; Klaversonate nr. 2 i ciss-moll, op. 60 Nadeja Vlaeva (klaver)

Hyperion CDA68118 (76 minutter)
1 2 3 4 **5** 6

Hvis du alltid har vært lei deg for at det ikke finnes mer klavermusikk å oppdage av Rakhmaninov, bør denne utgivelsen gjøre deg lykkelig. Sergej Bortkiewicz (født i Kharkov i 1877, død i Wien i 1952) skrev i en stil som minner svært om Rakhmaninovs, som var fire år eldre enn ham. I mange av disse verkene er Bortkiewicz en Rakhmaninov-*light*, og da vanligvis sjarmerende. Bare i den grandiose Sonate nr. 2 fra 1942 nærmer han seg Rakhmaninovs sedvanlige fornemmelse for det illevarslende. De tre

mazurkaene plasserer seg midt mellom Chopin og Rakhmaninov, og de tre suitene i dette programmet byr på en miks av drømmende innadvendthet og spenstige danseaktige toneganger. Den bulgarsk-fødte, Amerika-baserte Nadeja Vlaeva, slynger ut musikken med voldsom glans. Dessverre har hun fått en innspillingslyd som blir metallisk og hard i klimaksene. Allikevel er denne utgivelsen verd tiden og pengene.

Kahn Klavertrio E-dur, op. 19, og Ess-dur, op. 33 Max Brod Trio Musikproduktions Dabringhaus und Grimm Audiomax 903 1940-6 (57 minutter)

1 2 3 4 **5** 6

Robert Kahn, født i Mannheim i 1865, var en av de eldste jødiske komponistene som flyktet fra nazistene; han endte til

slutt på landet i England, i den lille landsbyen Biddenden i Kent, sørøst for London. Han døde i 1951 og forsvant fra radaren. Kahn ble oppmuntret av Brahms, og resultatet hører man i musikken; den går mye i Brahms' stil, skjønt med noen individuelle streker. Begge verk oppviser slående fagkunnskap: selv om Kahn ikke er så dypt personlig som Brahms, er det likevel herlig musikk som vier en uanstrengt lyrisk tone med et sikkert grep rundt strukturen. Fremførelsene er førsteklasses, i likhet med innspillingslyden.

Janáček *Glagolskámše*; *Adagio*; *Zdrávas Maria*; *Otče náš* Sara Jakubiak (sopran), Susan Bickley (mezzosopran), Stuart Skelton (tenor), Gabor Bretz (bass); Thomas Trotter (orgel); Bergen Filharmoniske Kor, Collegium Musicum Kor, Edvard Grieg Kor, Bergen Katedralkor, Bergen Filharmoniske Orkester, dir. Edward Gardner Chandos CHSA 5165 (64 minutter)

1 2 3 4 5 **6**

Suite Life: Musik av **de la Barre, Chédeville, Couperin, Hotteterre, Marais, Philidor og de Visée** Bergen Barokk Lawo Classics LWC1096 (66 minutter)

1 2 3 4 **5** 6

Som en oppfølger av deres *Domestic Bach* (Lawo Classics LWC1073), slipper Bergen Barokk her en CD med danser fra Ludvig XIVs hoff. Hvorfor den heter *Suite Life* forklares ikke, skjønt serien av hentydende stilleben som trer seg gjennom CD-heftet, gir et hint om uanstendig oppførsel bak velourene og draperiene. Selve musikken er mye mer sedat: dansene virker mer statelige og elegante enn frekke og livlige. De fleste kommer fra offentlige samlinger, utgitt med tillatelse

fra Solkongen selv, mellom 1710 og 1730. Bergen Barokk har skjøtt dem sammen i suiter: en i G-dur/moll med deler fra Anne Danican Philidor (Anne var en mann, forresten), Marin Marais og Jacques-Martin Hotteterre, en i A-dur/moll fra Marais, Nicolas Chédeville, Hotteterre og François Couperin, enda en i D-dur/moll, denne gang fra Philidor og Couperin, og så en i e-moll som er sammensatt av bare Hotteterre-stykker. Programmet avrundes med to chaconner, en fra Robert de Visée og en fra Michel de la Barre. Jeg må innrømme en viss egeninteresse her: Bergen Barokk er halvveis i innspillingen av en serie Telemannkantater for mitt eget selskap, Toccata Classics, men det er garantert ikke derfor jeg er så hemningsløst begeistret for denne platen. Spillet – avmålt eller animert etter hva musikken fordrer – er fabelaktig sikkert, Lawos innspillingslyd er eksepsjonelt levende, og selve musikken kjærtegner øret forførende.

Et lite råd før du setter på denne: Vær sikker på at naboen er ute og skru volumet på topp – Janáčeks *Glagolittisk messe* har et upolert overskudd som krever en viss grad av villskap i fremførelsen hvis den skal slå til (for eksempel minner enkelte av korpartiene om messende sang fra en blodtørstig folkemengde), og en innspilling må foregå på steder som kan romme omfanget av dette uvanlige konseptet. Denne innspillingen, foretatt i Grieghallen og Bergen Domkirke, gjør nettopp det, men du trenger mye sterkere volum enn vanlig for at virkning skal være total. Fremførelsen av alle fire verk her – de tre tidligere så vel som messen – er storbygd og energiske. Spesielt er det godt å høre *Otče náš* (en tonsetting fra 1901 av «Fader Vår», revidert i 1906.) Hadde *Glagolittisk Messe* vært spilt enda litt voldsommere, ville denne innspillingen vært en av de beste idag. Men den er ganske så imponerende som den er.